

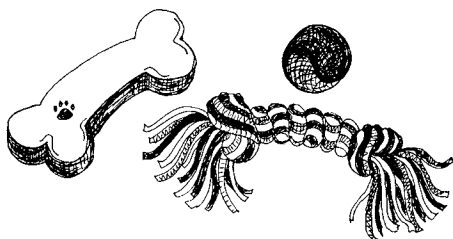
megan rix

Šunelis
didvyris

Geriausias tavo draugas

Alma littera

1 skyrius

Marnė, penkerių metų gelsva labradorė, lūkuriaavo prie paradinių durų ir sykį amtelėjo. Kai niekas nepasirodė, ji atsisėdo ir keletą sekundžių palaukė, tada vėl nerangiai atsistojo ir nukrypavo koridoriumi. Marnė nuėjo į virtuvę, aplenkė stalę ir sustojo prie stiklinių laukujų durų, vedančių į sodą. Ji atsisėdo, suinkštė ir atsisuko.

Žilaplaukė ponia Hodžes sėdėjo prie virtuvės stalo. Ji girdėjo, kaip inkščia Marnė, bet nekreipė dėmesio ir nepakeldama akių nuo vietinio laikraščio arbatoje pamirkė sviestinį sausainį. „Šunys pagalbininkai“, perskaitė ji straipsnio

antraštę, po kuria buvo nuotrauka su keliais šunimis. Ponia Hodžes nusišypsojo. Jai labai patiko „Šunys pagalbininkai“ – labdaringa organizacija, dresavusi šunis, padedančius žmonėms, kurie turi specialiųjų poreikių. Netoliese buvo centras, kuriam vadovavo jos draugas Lenis. Jie nuolat ieškojo savanorių šunelių augintojų bei šuniukų, tinkamų jų organizacijai.

Marnė vėl suinkštė ir trumpai, bet garsiai sulėjo. Galiausiai ponja Hodžes pakėlė akis, ir jos žvilgsnis susidūrė su švelniomis rudomis šuns akimis.

Ponia Hodžes puikiai suprato, ką šis žvilgsnis reiškia.

– Nepagalvočiau, kad tokios fizinės būklės šuo vis dar norėtų eiti pasivaikščioti. Juk tu labai greitai atsivesi šunyčių, – padėjusi laikraštį ir atsistojusi tarė ji.

Kad būtų lengviau, Marnė perkėlė svorį nuo vienos priekinės kojos ant kitos. Jos pėdos švelniai brūkštelėjo per medines grindis.

Marnė vizgino storą uodegą ir sekė poniją Hodžes iki paradinių durų, tada sustojo ir pa-

laukė, kol moteris paims pavadėlį. Vaikinga Marnė vis vien norėjo pasivaikščioti, nors ir trumpam – ji negalėjo pabėgioti be pasaitėlio ar leistis į kelionę automobiliu.

– Nagi, eikš, – atidariusi duris paragino ponia Hodžes.

Lauke švietė saulė. Buvo šviesi vasaros diena, dangus vaiskiai mėlynas. Marnė skubėjo kaip įmanydama.

– Lėčiau, – perspėjo ponia Hodžes.

Kol jos vaikštinėjo aplink kvartalą, senoji ponia akylai stebėjo Marnę. Iš patirties ji žinojo, jog Marnė instinktyviai ieškos vietos šuniukams atsivesti lauke. Ponia Hodžes jautė, kad ji pati privalo išrinkti jiems vietą – viduje, kad galėtų atidžiai prižiūrėti Marnę.

Nors ir vaikinga, Marnė buvo stebėtinai greita.

– Išlįsk iš ten! – sušuko ponia Hodžes, pamčiusi, kaip Marnė lenda po viliojančia gyvatore. Vos ponia Hodžes spėjo prisikviesti labradorę atgal, priešais jas lėtai pravažiavo ilgas juodas automobilis. Abi pasisuko pažiūrėti į

važiuojantį katafalką. Katafalke prie karsto gulėjo baltų ir violetinių gėlių vainikas su užrašu TĖČIUI.

– O varge, – sumurmėjo poniam Hodžes, panarindama galvą ir glostydama Marnę.

Katafalką sekė juodas limuzinas. Ponia Hodžes ant automobilio galinės sėdynės pamatė į vieną tašką žiūrintį berniuką smėlio spalvos plaukais. Marnė amtelėjo, ir berniukas akimirka pažvelgė į jas.

– Vargšelis, – tarė poniam Hodžes ir nuėjo toliau.

Kai laidotuvės baigėsi, visi – ar bent atrodė, kad visi, – susirinko į vienuolikamečio Džo Skoto namus. Džo nenorėjo matyti žmonių, bet jo mama sakė, kad taip reikia.

Nuo žmonių jis pasislėpė savo kambaryje, bet kas nors vis pabelsdavo į duris ir įkišdavo galvą, norėdamas įsitikinti, kad jam viskas gerai.

„Žinoma, kad ne, – norėjo sušukti jis. – Kodėl turėtų būti gerai?“ Jam niekada nebus gerai.

Vienoje jo kambario pusėje buvo didelė spinta su tinkleliu dengtomis durimis. Džo pasiėmė telefoną, įlipo į spintą, užsidarė duris ir atsėdėjo tarp batų ant grindų.

Kažkas vėl pabeldė į kambario duris ir įėjo.

– Džo?

Džo neatsakė ir netrukus išgirdo, kaip žingsniai tolsta.

Berniukas įsijungė telefoną. Jame buvo daug tėčio nuotraukų ir Džo ėmė jas lėtai žiūrinėti. Jam nepatiko nuotraukos, padarytos paskutinį kartą, kai jie matėsi, kuriose tėtis buvo su karine uniforma. Jis peržvelgė anksčiau darytas nuotraukas: per praėjusias Kalėdas, kai dar buvo likę daug laiko iki tėtis pranešė, jog turės išvykti; kitoje nuotraukoje jis su tėčiu dėvėjo skrybėles, visai tokias kaip Katino su skrybėle.

Kalėdos. Džo susuko skrandį. Jis nenorėjo Kalėdų be tėčio.

Mėgstamiausia Džo nuotrauka buvo daryta per liepos atostogas paplūdimyje, kiek daugiau nei prieš metus, joje juodu su tėčiu juokiasi.

Jis toliau žiūrinėjo nuotraukas, kol namai galiausiai nutilo.

Staiga atsivėrė spintos durys, ir Džo pakėlė galvą. Tarpduryje stovėjo mama. Ji buvo nusiviusi juodus aukštakulnius batelius, kuriuos avėjo per laidotuves.

– Tai neteisinga, – pasakė Džo.

– Žinau.

– Kodėl turėjo būti jis?

Mama neturėjo atsakymo. Jo nebuvo. Ji ištiesė ranką Džo, norėdama jį pakelti, bet berniukas mamos rankos nepaėmė.

– Aš nenoriu grįžti atgal.

– Kur atgal?

– Į mokyklą po atostogų, – Džo žodžiai stri-go gerklėje. – Vyresni vaikai klausinės apie tėtį.

Jis su niekuo nenorėjo kalbėti apie laidotuves, ypač su smalsuoliais. Jis per daug mylėjo tėtį, o skausmas, kurį pajusdavo kiekvienąkart pagalvojęs, kaip jo pasiilgo, paliko tokią didžiulę tuštumą jo viduje, kad, rodėsi, galėtų įropoti į jos vidų ir pasilikti ten amžinai.

– Nagi, eikime pavalgyti, – pasiūlė mama, vėl ištiesdama ranką.

– Aš nealkanas, – kildamas pasakė jis.

– Tai padėk man susitvarkyti.

Ponia Hodžes į Marnės dubenėlį pripylė specialiai vaikingoms kalytėms skirto ėdesio, bet Marnė jo nelietė. Ji visą dieną nebuvo alkana, o tai visai nebūdinga Marnei.

– Na, to ir reikėjo tikėtis. Turbūt nebeilgai liko laukti, – labradorei tarė ponia Hodžes, glostydama jai didelį pilvą. Senoji ponia stengėsi šerti šunį prie dėžutės, į kurią bandė priviliooti Marnę miegoti. Šuniukams bus daug geriau pasaulį išvysti čia nei po kokiu nors krūmu, patrauksiančiu Marnės akį.

Marnei patiko, kai ją glostydavo, tad ji užmigo toje ypatingoje dėžėje, kurią jai sukūrpė ponia Hodžes. Šuo ėmė knarkti. Knarkimas buvo garsus, bet keistai ramino. Pastarąsias kelias naktis ponia Hodžes miegojo labai neramiai. Ji nuolat klausėsi, ar neišgirs kokio garso, perspėjančio, kad Marnė vaikuojasi. Ji

toliau glostė knarkiantį šunį, kol galiausiai ir pati užsnūdo.

Marnė greičiausiai miegojo trumpiau nei valandą, kai staiga atsimerkė ir garsiai viauktelėjo.

Ponia Hodžes taip pat pabudo ir pasitrynė akis.

– Jergutėliau! Ar jau laikas? – paklausė ji. Įsižiūrėjusi į šunį ji pamatė pasaulį išvystantį pirmąjį šnelį. Per kelias valandas Marnė atsivedė dar penkis.

– Kokia tu šaunuolė, Marne! Šeši šunyčiai! – čiauškėjo ponia Hodžes, apžiūrinėdama šuniukus.

Marnė atsivedė keturis patinėlius ir dvi kalytes. Mažyliai buvo gelsvi, išskyrus vieną – su juoda dėme ant dešinėsios ausies.

– Tavęs jau su niekuo nesupainiosi, tiesa, Dėmiau? – švelniu rankšluosčiu valydama juodaausį šuniuką paklausė ponia Hodžes. Dėmius plonai viauktelėjo, tarsi ją būtų išgirdęs. Bet jis negirdėjo. Visi ką tik pasaulį išvydę šuniukai yra akli ir kurti, bet turi stiprią uoslę.

Maža rausva Dėmiaus nosytė prisispaudė prie ponios Hodžes nykščio, ir ji nuleido šunytį prie mamos, kad ši galėtų jį pažindyti.

Visus kitus šuniukus Ponia Hodžes pažymėjo skirtingos spalvos žymikliais – padėdama tašką ant viršugalvio, kad galėtų juos atskirti. Šuniukas, į pasaulį atėjęs po Dėmiaus, buvo paskutinis ir mažiausias iš vados.

– Tu greitai pasivysi kitus, Mažoji Mėlyne, – tarė ponia Hodžes, ant kalytės viršugalvio padėdama mėlyną tašką.

Kai įsitikino, kad daugiau šunyčių nebebus, ponia Hodžes pakėlė mažąjį šunelį su juoda ausimi ir, kai jis viauktelėjo ir pabandė žįsti jos pirštą, nusišypsojo. Ji girdėjo apie tokias žymes, pasitaikančias grynaveisliams Labradoro retrieveriams, bet pati to nebuvo mačiusi. Žmonės tokius šuniukus vadino marmuriniais.

– Na, su tokia ausimi tu niekada nelaimėsi šunų parodoje, – pasakė ji šunyčiui. – Dėmiau, aš net nesu tikra, ar pavyks tave parduoti. Bet žinau vieną vietą, kur tave priims išskėstomis rankomis, vietą, kur tapsi pačiu brangiausiu

šuneliu pasaulyje. Kaip galėdama greičiau pasiskambinsiu savo draugui Leniui. Noriu išgirsti, ką jis pasakys.

Hodžes padėjo Dėmių į dėžutę, jis įsitaisė prie mamos kartu su broliais ir seserimis.